

UZASADNIENIE

Powód – (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł pozew przeciwko pozwanemu J. K. (1) o zapłatę, w którym domagał się zasądzenia kwoty 2.118,50 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że roszczenie wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez powoda z (...) S.A. w W., a kwota dochodzona pozwem obejmuje nieuiszczone przez pozwanego należności stwierdzone fakturami VAT oraz odsetki za opóźnienie, których wysokość została ustalona według stanu na dzień poprzedzający wniesienie pozwu. Umową z dnia 2 grudnia 2016 roku powód nabył wierzytelność wobec pozwanego od cedenta - (...) S.A. w W. oraz zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do jej zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 27 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu nakazał pozwanemu J. K. (1), aby zapłacił powodowi (...) Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W. kwotę 2.118,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 listopada 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 642 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo wniósł sprzeciw.

Pozwany J. K. (1) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył orzeczenie w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł, że nie doręczono mu not obciążeniowych nr (...) i (...) oraz wezwania do zapłaty, a ponadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Na rozprawie w dniu 6 marca 2018 roku pozwany podtrzymał zarzut podniesiony w sprzeciwie i wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. (1) zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której uzyskał dostęp do programów telewizyjnych oraz usługę telefoniczną. W ramach umowy J. K. otrzymał dekodery, zobowiązał się do uiszczania na rzecz operatora kwoty 42,90 zł miesięcznie tytułem abonamentu oraz czynszu za dekoder. W razie rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta operatorowi przysługiwała kara umowna. W umowie postanowiono także, że po rozwiązaniu umowy abonent zwróci operatorowi dekoder. W razie braku zwrotu dekodera operator był uprawniony do obciążenia abonenta karą umowną. Wysokość należnego abonamentu była stwierdzana fakturami VAT. W okresie od 8 października 2011 roku do 25 marca 2014 roku J. K. nie uiszczał na rzecz (...) S.A. należnego abonamentu. Umowa o świadczenie usług została rozwiązana z przyczyn leżących po stronie J. K., a abonent nie zwrócił operatorowi otrzymanego przy zawarciu umowy dekodera.

Okoliczności niesporne, a ponadto:

- umowa abonencka z 25.10.2010r. - k. 47-49

W dniu 11 marca 2014 roku (...) S.A. w W. wystawił notę obciążeniową nr (...) w której obciążył J. K. (1) karą umowną w łącznej wysokości 32,61 zł za rozwiązanie umów w okresie podstawowym.

W dniu 27 kwietnia 2016 roku (...) S.A. w W. wystawił notę obciążeniową nr (...) w której obciążył J. K. (1) karą umowną z tytułu braku zwrotu sprzętu w wysokości 340 zł.

Dowód:

- nota obciążeniowa nr (...) – k. 105
- nota obciążeniowa nr (...) – k. 105v.

W dniu 2 grudnia 2016 roku (...) S.A. w W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. obejmującą wierzytelność wobec J. K. (1).

W dniu 2 grudnia 2016 roku sporządzone zostało zawiadomienie J. K. o przelewie wierzytelności na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W..

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z 02.12.2016r. - k. 20-24,
- zawiadomienie z dn. 02.12.2016r. - k. 45.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w części.

Powód domagał się zapłaty na podstawie art. 56 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. - Prawo telekomunikacyjne oraz art. 483 § 1 i art. 481 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej lub elektronicznej za pomocą formularza udostępnionego na stronie internetowej dostawcy usług. Wymóg formy pisemnej lub elektronicznej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej, publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług.

W myśl art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Niespornymi okolicznościami sprawy były te okoliczności, które przytoczył w pozwie powód. Pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podniósł w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że nie doręczono mu wezwania do zapłaty oraz not obciążeniowych oraz ograniczył swoje stanowisko do podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia. W świetle takich twierdzeń pozwanego, na podstawie art. 230 kpc przyjąć należało, że szereg okoliczności faktycznych zostało przez pozwanego przyznanych. Zgodnie z art. 230 kpc gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Obowiązek przedstawienia stanowiska odnoszącego się do twierdzeń strony przeciwnej wynika ponadto z art. 3 kpc, zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Pozwany nie zaprzeczył zatem, że zawarł z operatorem telewizyjnym i telefonii umowę o świadczenie na jego rzecz usług, nie przeczył że był obowiązany do uiszczania na rzecz operatora opłat abonamentowych oraz czynszu za najem dekodera w wysokości stwierdzonej w fakturach VAT, że zgodnie z umową operatorowi przysługiwało uprawnienie do otrzymania kary umownej za rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta, a także w razie niezwrócenia operatorowi otrzymanego przy zawarciu umowy sprzętu, nie zaprzeczył że dochodzone pozwem kwoty kar umownych były niezgodne z umową o świadczenie usług, nie podnosił że warunkiem skuteczności obciążenia karami umownymi było doręczenie not obciążeniowych bądź wezwania do zapłaty, nie kwestionował przyczyny rozwiązania umowy o świadczenie usług oraz twierdzenia, że do rozwiązania umowy doszło z przyczyny leżącej po stronie pozwanego, nie zaprzeczył także twierdzeniu o

niezwroćeniu operatorowi otrzymanego dekodera. Ostatecznie pozwany nie kwestionował także twierdzenia powoda o niedokonywaniu opłat abonamentowych na rzecz operatora zgodnie z umową ani wymagalności tych opłat w terminach ustalonych na podstawie terminów płatności opłat abonamentowych określonych w fakturach i notach obciążeniowych. Wszystkie te okoliczności zatem zostały przyjęte jako przyznane przez pozwanego. W oparciu o takie ustalenia nie budziła wątpliwości wysokość dochodzonego roszczenia, spór pomiędzy stronami ograniczał się wyłącznie do oceny zasadności zarzutu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Wszystkie załączone do pozwu faktury VAT stwierdzające obowiązek pozwanego zapłaty abonamentowych i czynszu za najem dekodera zostały wystawione przed dniem 12 marca 2014, a ostatnia z faktur nosi datę 13 lutego 2014r., termin zapłaty kwoty w niej stwierdzonej ustalono na 27 lutego 2014 roku. Przyjęcie, że operatora obowiązywał 3 letni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych tymi fakturami, jako związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą nakazuje uznać zarzut przedawnienia co do tych roszczeń za uzasadniony, Podobnie jak w stosunku do roszczenia o zapłatę kary umownej stwierdzonej notą obciążeniową z dnia 11 marca 2014 roku, w której ustalono termin zapłaty kary na 25 marca 2014 roku. 3- letni termin przedawnienia upłynął przed wniesieniem pozwu o zapłatę tej kwoty, zatem nastąpiło w tej części przedawnienie roszczenia. Ostatnie z roszczeń wynika natomiast z noty obciążeniowej wystawionej w dniu 27 kwietnia 2016 roku stwierdzającej karę umowną w kwocie 340 zł, z terminem zapłaty w dniu 11 maja 2016 roku. Od dnia wymagalności tego roszczenia (12 maja 2016 roku) do dnia wniesienia pozwu (24 listopada 2017 roku) nie upłynął okres 3 lat, zatem w tej części roszczenie o zapłatę nie uległo przedawnieniu. Wobec przedawnienia roszczenia o zapłatę, za przedawnione należało również uznać roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie (uchwała Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005r., sygn. III CZP 42/04).

Powód w odpowiedzi na zarzut przedawnienia nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na przerwanie biegu przedawnienia. Zgodnie z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się: 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; 3) przez wszczęcie mediacji. W myśl art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2). Powód podtrzymał jedynie powództwo w całości, jednak wobec braku dowodów prowadzących do obalenia zarzutu przedawnienia roszczenia dotyczącego zapłaty kwoty 1.778,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi, powództwo w tej części należało oddalić jako niezasadne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego J. K. (1) na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego – Subfunduszu (...) kwotę 340 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 99 kpc w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Z 2015r., poz. 1804). Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stosownie zaś do art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Powód wygrał proces w 16,5 %, zatem w tej części poniesione koszty procesu winny zostać powodowi zwrócone. W pozostałej części, tj. co do 83,5 % kosztów procesu, obciążają one powoda stosownie do części, w której proces przegrał. Łącznie poniesione przez strony koszty procesu wynoszą 1934 zł i obejmują: opłatę od pozwu 100 zł, koszty zastępstwa procesowego stron w kwotach po 900 zł, uiszczoną przez powoda opłatę skarbową od pełnomocnictwa 34 zł. Obciążające powoda koszty procesu wynoszą 1.614,89 zł ($1934 \times 83,5 \% = 1.614,89$ zł), podczas gdy powód poniósł (...), zatem kwota 580,89 zł tytułem zwrotu kosztów procesu winna zostać zapłacona na rzecz pozwanego ($1.614,89$ zł – 1034 zł = $580,89$ zł).